

А. Білба

1934

№37

Ціна 15 коп

ЕДИНСТВЕННОЕ В С.С.С.Р. ПРОИЗВОДСТВО
НАРОДНЫХ
МУЗЫКАЛЬНЫХ ИНСТРУМЕНТОВ
ВИНОГРАДОВА И. Д. в Москве

как-то: БАЛАЛАЕК, ГИТАР, МАНДОЛИН и др. струнн. инструментов, ВЕНСКИХ 2-х и 3-х рядных ГАРМОНИЙ 4, 6 и 8 планочн. с заемными басами. БАЯНЫ в 90 и 100 басов ПОЛУБАЯНЫ в 56—72 баса, а также материалы для всех музыкальных инструментов. Работа производится исключительно высококвалифицированными мастерами.

Заказы выполняются с полной гарантией как за прочность, так и за изящество, так как изготавливаются из наивысших сортов материала и продаются по весьма умеренным ценам, а потому не имеют конкуренции.

Полный прейс-курant высылается за две 8-ми коп. марки. Заказы и письма направлять по адресу:

МОСКВА-ЦЕНТР, БОЛЬШ. СУХАРЕВСКАЯ ПЛОЩ. д. 9-4—ВИНОГРАДОВУ.

ВСЯКОМУ ПРИСЛАВШЕМУ
ОДИН РУБЛЬ

ВЫСЫЛАЕТ 7 ПРЕДМЕТОВ
с фабричного склада кооператива
„ПРОБУЖДЕНИЕ“

Харьков, Кацарская 12—14.

1. Блок-книжку в глянцевом картоне.
2. Альбом для стихов из цветной бумаги.
3. Блок-нот художественного исполнения.
4. 2 записных книжки, из них одна с карманом.
5. 2 общих тетради по 40 листиков.

Цены на все предметы ниже рыночных на 50%.

КАЧЕСТВО ХОРОШЕЕ.

Кроме означенного набора предметов за 1 рубль, высылаем более полные наборы своих изделий—№ 1 за 2 р., № 3 за 3 руб.

ДО СТАРИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ЖУРНАЛУ „ВСЕСВІТ“

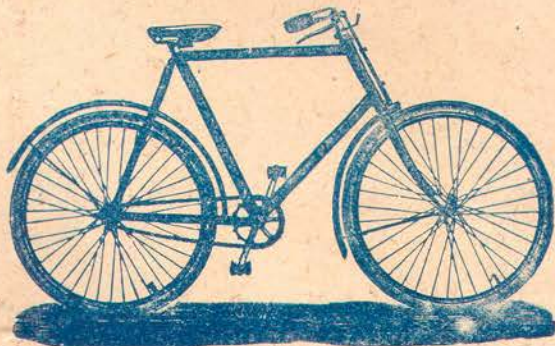
В звязку з перетворенням журналу „ВСЕСВІТ“ на тижневик, Видавництво газети „Вісти ВУЦВК“ повідомляє передплатників, що передплатили журнал на 12 місяців (січень—грудень) за крб. 4—80 одержують тільки до № 35 включно.

Зі свого боку Видавництво просить передплатників „ВСЕСВІТУ“ продовжити передплату. ВИДАВНИЦТВО „ВІСТИ ВУЦВК“.

Н. Д. БЕДУШ
МАСТЕРСКАЯ ПО РЕМОНТУ
ВЕЛОСИПЕДОВ

ул. Коотлова (б. Большая Панасовка), № 36-б (трамвай № 5 и 6).

ПРИНИМАЕТ ТАКЖЕ В РЕМОНТ
И ИЗГОТОВЛЯЕТ
ХИРУРГИЧЕСКИЕ ИНСТРУМЕНТЫ
НИКЕЛЛИРОВКА.

РАБОТА ПРОИЗВОДИТСЯ С ГАРАНТИЕЙ ЗА КАЧЕСТВО.

Допускается рассрочка

НОВ. ПАССАЖ № 9
Пр. Т во

Русск. „ШПАЛЕРЫ“

О Б О И
КЛЕЕНКА
РАМЫ
КАРТИНЫ
ГРАВЮРЫ
БАГЕТ
ОКАНТОВКА

Допускается рассрочка

ПОРТРЕТЫ

увелич. с фот. карт. худож. отдел. размер 18×24 сант.—6 р., 24×30—8 р., 30×36—10 р., 40×50—15 р., 50×60—20 р.
К кажд. портр. добавл. паспарту и 6 шт. фот. карт. бесплатно. Исполн. совестное и аккуратн. Портретист К. Харьков, Лопатинский пер. д. № 10.

№ 37
вересня
року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

К. Бізюк

ХІІІ-й

МІЖНАРОДНІЙ
ЮНАЦЬКИЙ ДЕНЬ
У ХАРКОВІ

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

КОМСОМОЛЬСЬКА
РАБОТНИЧА МОЛОДЬ
НА ВУЛИЦЯХ
СТОЛИЦІ

Фото Тулеса.

В НІМЕЧЧИНІ

Нарис Г. Бр.

ДЕСЯТКИ разів доводиться в нас чути—десь у потязі—в купе поруч—сидить панок і розкажує; в кіно, на пристані, чекаючи паро-плава. Оповідає він завжди лагідним голосочком і нагадує колишніх черничок з монастирів, що солодко оповідали бабам про „царство небесне“.

— Кажуть, у Форда.., — починається, звичайно, таке оповідання.. і далі йде низка образів із „царства небесного“.—Ідуть робітники власними автомобілями, живуть мало що не в палацах, їдять як „пани“, а що вже вдягаються!... Тут оповідач зітхає і продовжує:

— От у Німеччині...— і знов то-читься благочестиве оповідання.

Дарма, що він цієї Німеччини зроду не бачив. Земля обітована не дає йому спокійно жити, і він охоче дурить голову довірливим слухачам, змальовуючи невидані й нечувані дива з кінових фільмів, зроблених вправною рукою закордонного режисера.

Глянути в Європу, придивитися пильним, уважним оком—і кінові фільми дають картини справжнього життя. Відповідають загальні фрази: „у Форда та—от у Німеччині“... Встає образ многогранного життя сучасної капіталістичної держави з яскравими фарбами від найблискучішої та крикливої—до найтемнішої, чорної.

Ось перед очима стоїть Берлін: широкі, ясні вулиці, блискучі лаковані автомобілі, трохи тяжкі, може, а проте прегарні будинки, чудові садки, бульвари, гомін рухливих вулиць, зеркальні вікна повніз краму вітрин, і темп життя—швидкого,

Німецькі робітники-будівельники за обідом на дахові

точного, повного цієї, здається, такої недосяжної розрахованості, пунктуальності, життя комфорту, культури,

Цей чарівний темп,—в ньому полягають може чари цього чужого життя.

А тепер—погляньмо в інший бік.

Ось на головній вулиці, біля брами, маленька нова табличка. І лаконічний напис—навіщо Європа розуміє швидко. Так от: „Nur für Herrschaften“—для панства“. Ремісник-електрик, що йде направити молошниця, не згадуючи вже куховарки, ідуть скрізь двір вузькими крутими сходами, а мармурові, шар-лишаються „для панства“.

Німецька пані, ведучи з собою а німецькому пролетареві А щоб не було непорозуміний напис унизу.

Ось ранком, коли ще густим серпанком залягає рими передмістями, з будинків лавами сунуть стомлених низкою попорочечей. Тих, що не відпочи-ли. Похвпцем кидаються до міських залізниць, до залізниць, у великому оселедці, висять на східці крикне поліцай, і їдуть не заметеними вулицями фабрик, на посади, їдуть приїздять на роботу все безсилі.

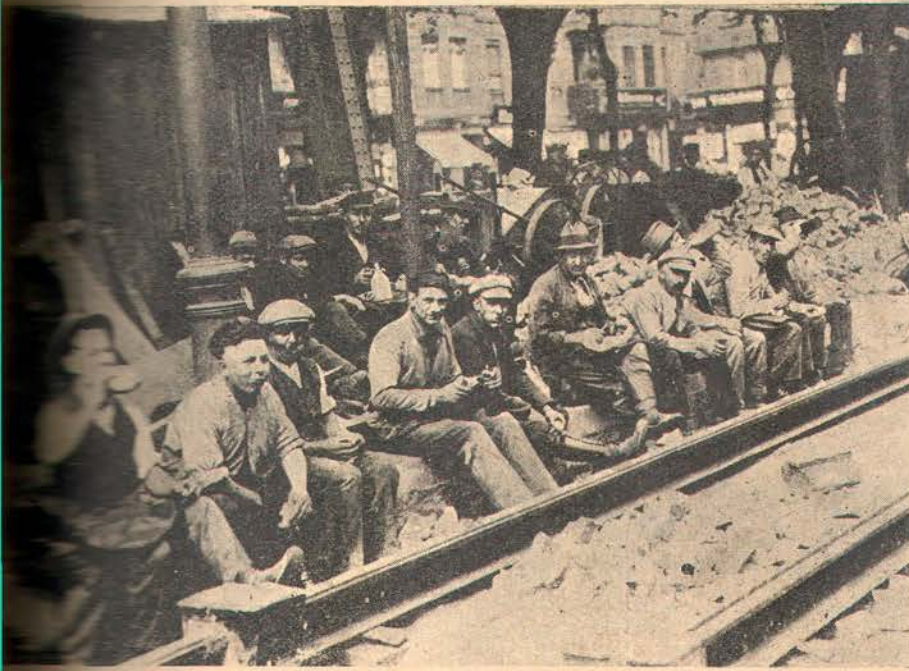
Того ж ранку центрами на блискучих автотавється з нічних гулянок буржуазія до своїх палаців

Де живе робітництво?

В славетній Америці в будинками, де за для в помешканнях зовсім нема

Німецькі робітники ідуть на заводи, фабрики

Робітники транспортники снідають

В Німеччині, Австрії, Франції—та де тільки
воккі пивниці, з зеленою рахітичною дітво-
брудні мансарди під дахами багатопверхових каме-
темні подвір'я в чистій, славній тим Німеч-

наїкраще свідчать діти країни, а хто ба-
дітвора Європи, той її ніколи не забуде.

систематичне недоїдання батьків, брак сонця,
наслідком цих маленьких, жахливих людських

роскішному ресторані снідає фабрикант, купець,
чи „пан доктор“, а поруч, іноді зовсім неда-

робочу перерву,

ної нема що й

встигнути додому,

востають холод-

сурогат кави, що

з дому, та заїда-

хліба з марга-

високопробним

європейської ци-

техніки для своїх

має”.

де попало: на

визниці, на даху

де доведеться.

робітник зайде до

навіть середньої

там зустріє зав-

завжди буде кім-

кращого това-

для „простого

останньому

він побачить

на III клясу, як на

за царських

ж різниця між

вигодами сана-

торій, повних першорядних професо-
рів, доглядачок, останнього слова ком-
форту, дзеркал, квітів, салонів,—та між
„казеними“ лікарнями по старих,
антисанітарних будинках, де в одній
палаті містяться десятки людей, де
поруч вмирають і годинами лежать
мерці коло тих, що лишень чекають
свої черги.

Ріжниця цих „клас“ настільки
яскрава, що не лишає жадного місця
для сумніву в того, хто дійсно пильно
придивиться до справжнього життя
Європи.

Пізнати Німеччину робочого люду,
приглянутися до контрастів великої
„цивілізованої держави“, ввійти в жит-
тя зі всіма його дрібницями, відчутти
весь діапазон „соціяльних різниць“—
не оком туриста чужинця, не глядачем
закордонного фільму, а членом цього
велетенського колективу, що ранками
з передмість поспішає до димарів,
фабрик,—і зникнуть тоді враз, як
примари, солодкі ілюзії про робітниче
життя за кордоном, а натомість стане

гола, неприкрита, сувора правда.

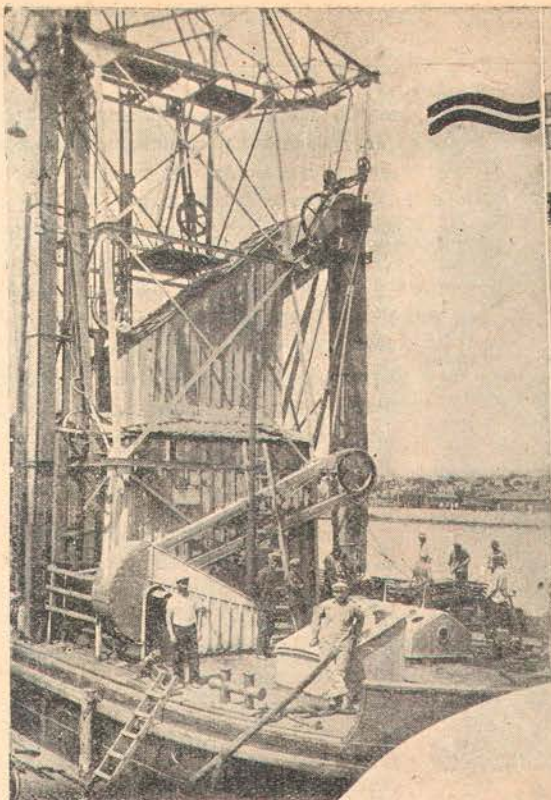
Життя безпросвітних злиднів, безоглядного визиску серед
усіх розкошів, комфорту та культури, що їх лише може дати
цивілізація ХХ-го віку,— ось доля пролетарів заходу, ось дій-
сність, що її бачимо після глибокого аналізу блискучих повер-
хових вражень.

Країна цивілізації, поступу, технічних удосканалень, су-
часна капіталістична Німеччина—країна казок і легенд—це
теплій, але не на нас шитий кожух і це стверджує німець-
кий пролетаріят, завзято борючись за знищення буржуазного
панування та за запровадження своєї пролетарської диктатури.

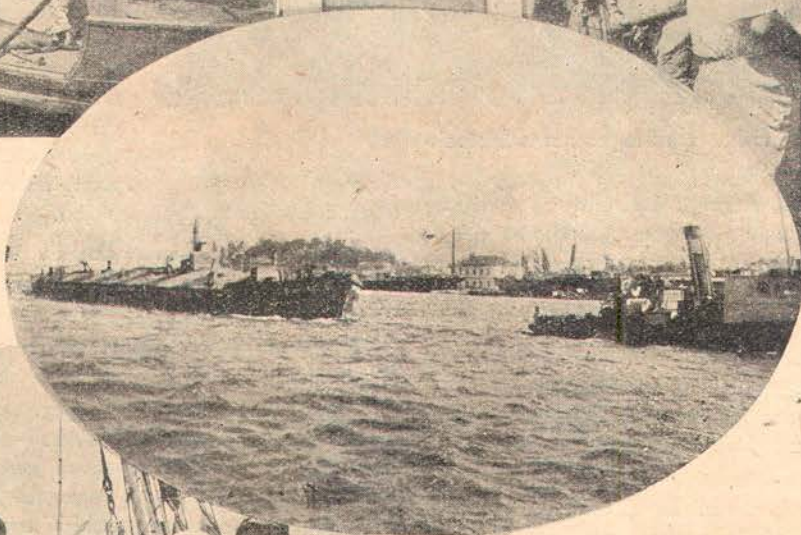
Заводська німецька адміністрація теж снідає

Хліб

Елеватор грузить зерно.
В овалі: Підвозять баржу.
Праворуч угорі: Грузять зерно у вагони. Внизу ліворуч: Штиводери

Д
Е

легені, а також
но росташувати
пити пшеницю
ти хист і здоров'я
сп-ціаль стів —
рів" в на весь х
союз „Місуран“
декілька члов
Херсонський

імпер ялістичної
експортував до 977683 тон зерна
Після шлюзування Дніпровських порогів
оборот херсонського порту одразу ж підвищився
6557377 тон, а після закінчення роботи Дніпра
досягне 9736065 тон, тоб-то, він досягне грузопотоку
Роттердамського порту.

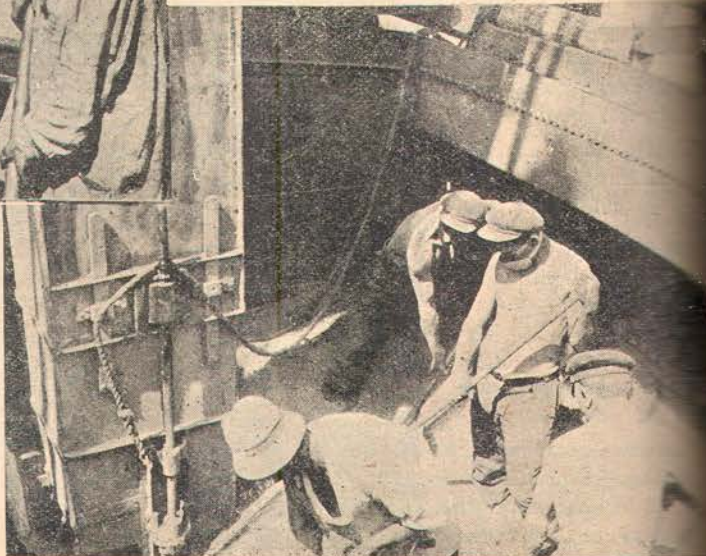
Нарис і фото А. Петражицького

ВРОЖАЙ зібрано й життя на Дніпрі закипіло.
З Запоріжжя, Нікопоя, Лепатихи, Кахівки
потяглися до Херсону важкі каравани барж, берлин, на-
вантажених новим хлібом.

А елеватори, спустивши свої хоботи в темну середину
берлин, під цюкі своїх нечисленних коліс, важко сопуть й
забирають звідти пшеницю, пересипаючи її по довжелезній
рурі в трюм морського велетня, що стоїть тут поруч.

А в трюмі голі до поясу „штиводери“ з головами,
обмотаними ганчірками, щоб не задушитись од пороху,
„штивають“ зерно, перекладаючи його деревляними пере-
городками, щоб під час хитання не перекинувало судна.

Професія „штиводера“ надзвичайно важка, й через
те вона вимагає міцного здоров'я. Щоб мати змогу пра-
цювати в цьому повітрі, наповненому порохом, що засипає

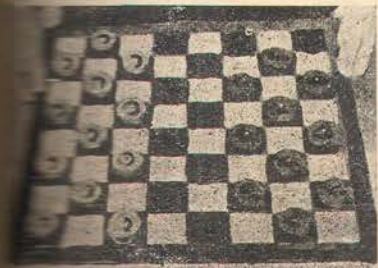

Зерно зсипають у трюм

ПРО ВСЕ

Повітряний змія для сигналізації. Завдяки цьому змій знизиться і радіо передавати, тоді пускають повітряний змія, що його видно на великій відстані. Така сигналізація вживається в авіації. На фото: повітряний змія з прапорцями для сигналізації

Шахи, що не сковзаються. Щоб шахи не сковзалися під час гри, шахи роблять з тонкої сталі і наклеюють на них шашки з заліза. А низ кожної шашки роблять з заліза. На фото: намагнічені шашки з шашками

Освітлений глобус. Лампа і разом з нею глобус влаштовані так, що глобус показує, який вигляд має земля, освітлена сонцем у різний час дня і в різні пори року. На фото: новий глобус

Швидко перетворення. В кіно доводиться часто артистам швидко перетворюватися в муринів, індіців і т. інш. Особливий прилад американський — „повітряна щітка“ офарблює шкіру і волосся дуже швидко в який завгодно колір. На фото: артистку перетворюють в індіанку

Нове приладдя для фотографування з аероплану. В Америці винайшли нове приладдя для фото-апарата, що приробляється до аероплану для фотографування землі з великою точністю. На фото: приладдя до аероплану

ПОТРОХУ

Зник генерал. У Варшаві зник невідомо куди генерал Загурський нещодавно звільнений з в'язниці. Загурський давно вже ворогує з Пілсудським. Газети намагаються встановити зв'язок між цим ворогуванням і зникненням генерала. На фото: генерал Загурський

Маяк на 7.500.000 свічок. Тихоокеанська повітряна транспортна компанія в Америці встановила на лінії польотів між Лос-Анджелесом та Сан-Франциско маяки в 7.500.000 свічок на висотині 50 футів. Вночі світло такого маяка видно на 75 миль. На фото: новий маяк

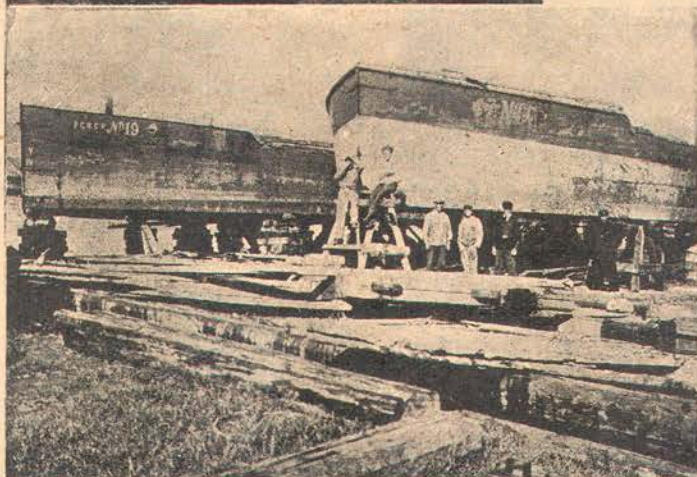
З першого Жовтня в журналі „Всесвіт“ будуть друкуватися конкурсні оповідання

ПО УКРАЇНІ

В кінці минулого місяця в Харкові відбулася закладка нового робітничого селища для робітників паровозобудівельного заводу

Ліворуч на фото: Кладуть першу цеглу. Праворуч: Мітинг

Правління Дніпрельстану склало угоду з Дніпровським Держпароплавлством про збудування для Дніпрельстану 8-ми барж, середньою держкістю на 25.000 пудів кожна. Баржі призначаються для перевезки цементу, каміння та ін. матеріалів. На фото: Ремонт і будівництво барж в Херсоні

В кінці серпня місяця почався ремонт нового трамваю в Донбасі в Мавіївці. Трамвай сполучає місто з заводською колонією. На весні почнуться роботи по прокладці нової трамвайної лінії — Мавіївка—Щегловка—Станиця

Ліворуч: В Одесі відкрито новий пляж на 300 ванночок

КІНО В ПРОВІНЦІІ

В КРАЇНІ ПЕКУЧОГО СОНЦЯ

(Східна Бухара)

Нарис М. Пламенева

Ми пройшли гори Карашага і вступили в кишлак,¹⁾ що іменується тим самим ім'ям.

Удосвіта Кишлак ще спить. Протягши кочевники—гірські таджиків—лежать біля Чайхане²⁾, укрившись войлоком. Уздовж вулички вишикувалися кипариси, журно й утомно киваючи головами після пережитої негоди. Наш караван, змучений і втомлений, росташувався відпочивати на базарнім майдані. Люде поздймали з коней упряж і тюки з верблюдів, погоничі-таджиків збігали вгору, на таборище, й повернулися звідти з масним баранчам. Вони будуть зараз варити „палав“³⁾.

Палав їдять просто руками, з кітла, помолившись перед тим Аллахові. Потім старший говорить, указуючи на м'ясиво:—добрий Алла, нехай святиться ім'я твоє на віки, ти дав нам сьогодні прожити...

Після цього всі починають їсти. І ми, разом з ними, жад-

ни, протягом кількох хвилин довідуються за здоров'я одного, потискуючи руками плечі. Як здоров'я жінки кунака, чи щастить у сімейнім житті, чи не потрібна їй як ходить улюблений скакун,—усе це скороговірковий чись бородами.

Курбан-Саїд жаліється йому на ураган, що стільки подарунку—дев'яносто шість барблюдів...

До них приєднується Сун, один із нащадків переселенців, що заснували Каратаг—і вочи сперечаються про вартість.

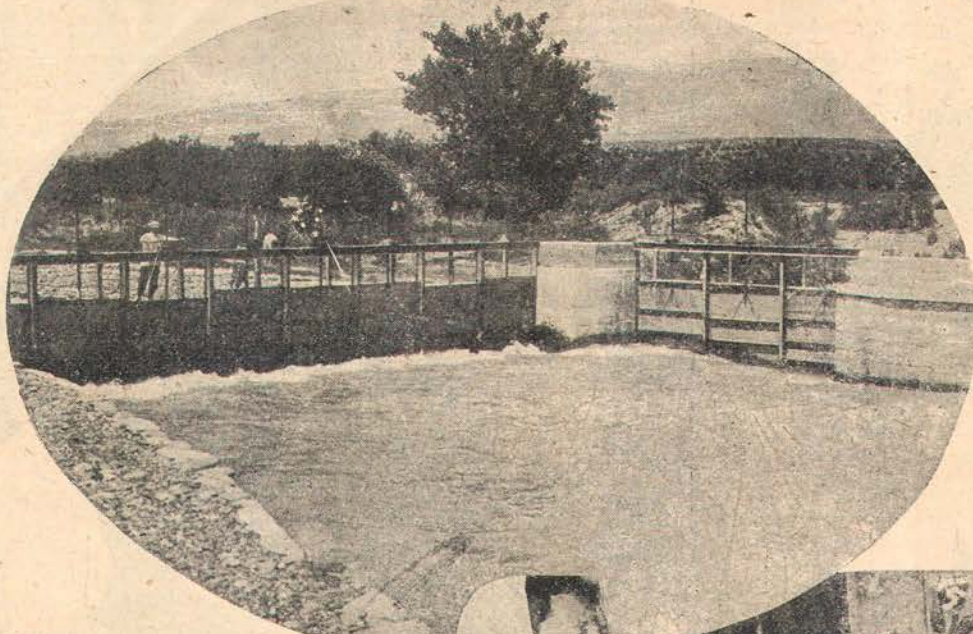
За мечеттю стоїть „алаухане“—дім огня, місце, де дять огонь і де, довкола нього—збираються в певні дні рослі мужчини селища Каратаг. Приходять завжди ввечері, приурочуючи зборища до відправи намазів.

Тоді, кожний приносить з собою їжу, її з'їдають за одним столом. Після зборів, де вихваляють героїв свого часу, розходяться по хатах. Кожен з них має свій дім, і ніде не записані вельможні імена героїв ще з часів Великого Караханів.

В кишлаку Каратаг зберегся старий звичай гостинності. Кожний мандрівник, який приїде, лежно, якого він племена, може зупинитися в першій хатині таджика-селянина, якого ського кочевника і—хазарця, ганити й неславити цілком як що він не нагодує до ського гостя.

Коли в нього нема нічого їсти, то і—закон гостинності в надурочний час житті кишлака в „алаухане“ спільно, почестувати гостя.

Був один випадок, коли добру славу здобули собі зяїна-таджиків, що проїздили мандрівників. Їх призивають—„кульча фрушо“.

Заханьмське головне спорудження. Зрошує 40.000 гектарів.

ліво облизуючи, снідаємо. Я кінчаю їсти, дряпаюся на гору і там бачу перед собою цілий кишлак.

Він—невеличкий, розгублено стоять очеретяні хатини з валькованими стінами, оточені глиняними парканами—стінами. Далі, за чайхане, стоїть хатина аулради й міліції.

Кишлак поволі прокидається. Он—на тлі мінарету і стіни своєї хатини розпологіся селянин-таджик з кошиками урюку⁴⁾. Біля урюку—верблюду з худою шиєю, він повільно поводить мордою на всі боки.

Із дверей аулради виходить начальник міліції—високий таджик з ястребиними очима (напевно, з гірських). Він рукою вітає нашого караван-баші і, во-

Президія жіночих зборів у старім Ташкенті, де обмірковується питання про зняття паранджі (чадри).

¹⁾ Кишлак—село.

²⁾ Чайхане—чайня.

³⁾ Палав—страва з рису й баранини.

⁴⁾ Урюк—абрикоси.

Свята розважають люд
міські артисти—узбеки.

Весілля бухарських євреїв

танком цього кашгарця, що викону-
ван його не під рояль, а під нічний
гуркіт невгавної Чептури. — був не
більше, як невдала пародія.

* * *

Погонич танцює, а камінні по-
статі, що стоять довкола — ритмічно
плещуть у долоні.

Сонце, що вийшло з-за гір, поба-
чило цю картину.

Воно цей танець бачило й ра-
ніше, в забуті роки, коли його танцю-
вали салдати Тимура, сп'янілі від вина,
— вони й передали „Танок Гір“ у спад-
щину поколінням...

Чептура несе свої бурхливі води
і вона вже забула за нічну тривогу,
коли її води показали нам нуτρο
смерти...

„Караван-баші свистить, і табір
верблюдачий підводиться. Починають
чантажити...

Як протилежність
нелавно трапилася
Проїзджий раделужбо-
хазяїнові за го-
ребіння для розчісу-
Той узяв, і поляку-
З візька днів громалянин
назад в Дюшамбе;
на твалинку до свого ново-
Коли виходив геть, ста-
на очач попрощався
конем і поотягнув
постіві. Коли б той не прий-
почарунку—коня, цілий
бу з старого.

* * *

спустився з гори.
серед погоничів, сидів
від сонця, з великопишнок
за голові, заклінач зміїв,
Шира (Лева). Він три-
зміїв—породи Гюрз і грався з ними
клубок слизьких, склюбачених гадів.
видовище. Гюрзи—смугастенькі, великі, грубенькі.
тягнуть головою в повітря. Заклінач
зміїв у себе в роті і потім—ковтає зміячу го-
як він це робить. Побіч—глекчик з молоком.
погоничі, відпочивши, розчистили від каміння май-
стали тісною юркою навкруги. Знайшлися бубни і
Музиканти тихо-тихо почали грати, поволі все приско-
Вийшов танцівник, бронзовий, немолодий кашга-
погонич. Він на диво гарно почав „Танок Гір“. Він
зібав захолов, підніс догори обидві руки, напів зіг-
знизування плечима, а коли дійшла кульмінацій-
ня його гра з глядачами, він схопився з місця, як
бурчак, і закрутився на місці зі всією буйною палкістю
Через рік, в Ташкенті я бачив такого танцівника
виконував той самий „Танок Гір“ і здобув шалені апло-
публіки. Його, здається, закидали тоді квітками, не
на те, що той танець в порівнянні з самобутним

Ахмет-Алі обходить погоничів, що звязують на спинах
тварин вантаж і гукає на них:
— Дарав!.. Гей, гей, дарав уртахляр! ¹⁾
Хутко підемо знову, прямуючи до Дюшамбе, де можна буде
відпочити,
Я йду останнім у плетениці людей і я бачу, як ховається
помалу-малу за сопкою—мінарет мечети кишлочної...

* * *

...Я згадую:
В проваллях Каратага, за тих довгих годин, коли оминали
мене залімлині, спекотливою ніччю, верблюди з тюками на
хитких горбах,—я мовчки стояв осторонь покрай передхуртовин-
ної, сонної кручі і я не міг відвести очі від незабутнього видо-
вища.
Зараз зірки спустилися нижче, вони здаються тут у Бу-
харі—більшими, ніж на моїй Україні. Вони величезні, далекі,
холодні...

¹⁾ Дарав уртахляр—мерщій товариш.

ЦИФЕРБЛАТ СЕРЦЯ

Стаття В. Б-кина

Зі всіх ритмічних явищ у нашому тілі, жодне, мабуть, не відіграє такої ролі, як діяльність серця, що разом відбивається на диханні й пульсі.

То й надто дивно, що до останнього часу, для спостережень над серцем користувалися лише таким недосконалим засобом, як відлік пульсу за годинником, коли пульса досліджуваної людини відчувають рукою.

Такі обрахунки провадять, звичайно, частку хвилини й тому цілком не можна з'ясувати коливання частини ударів серця.

Отже, відомий німецький фахівець з галузі радіотехніки сконструював „серцевого індикатора“, що працює за тим самим принципом, що й радіо-приймач.

Для того щоб почути станцію, треба „настроїти“ — себ-то направити приймача на таке саме число коливань, яке має хвиля радіостанції.

Але, коли в цьому разі мова мовиться про кількадесятеро коливань на секунду, апарат, для дослідження серця, повинен відгукуватися на 1—2 коливання за той же період.

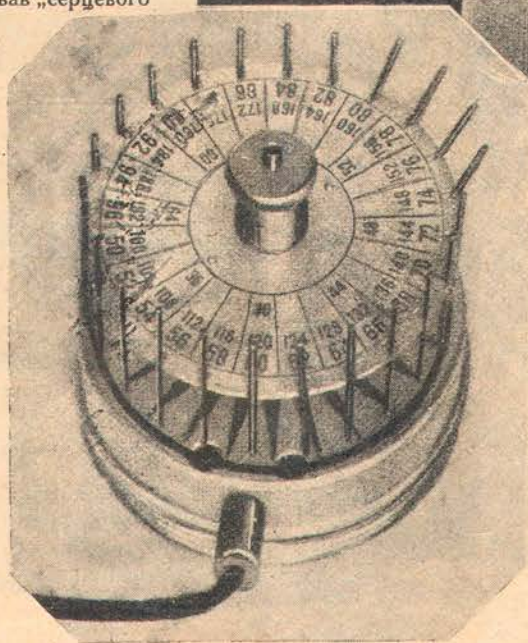
Друга перешкода, що повстала на шляху конструктора, — це перемінний пульс.

Радіо-станція працює весь час на одній хвилі, а людський пульс безупинно змінює кількість ударів і апарат повинен пильно стежити за цим.

Головна частина апарату складається з круглої електромагнітної цівки, що над нею встановлено круг зі шкалою й маленькими маятничками — кожного з них настроєно на певне число коливань.

Ми бачимо на малюнку, що на руку досліджуваної людини надівають своєрідну гумову обручку з електричним контактом.

Останній сполучено з електричною батареєю й цівкою.

Апарат (Індикатор)

Спортсмен міряє свій пульс, щоб з'ясувати, наскільки працездатне його серце.

Контактний прилад замикає відповідно до ритму пульсу й таким чином у цівці утворюються ритмічні магнітні коливання.

Вони захоплюють з собою маятнички, і кожну секунду хитається той з них, який відповідає числу ударів пульсу.

Щоб позбутися ненадійного контролю, який являє собою людське око, індикатор сполучено з дотепним приладом, що записує пульс.

В цьому приладі через валик проходить стрічка окремого хемічного паперу, що при кожному замкненні струменю відзначається рискою.

Щоб одержати лінію пульса, треба прочитати ці риси кривою.

Вже саме поверховне дослідження серця новим приладом показало, що пульс ніколи не залишається однаковим, а протягом хвилини міняється 4—5 разів.

Що до пристосовання нового пульсометра, то воно звичайно різноманітним: його можна використати для дослідження серця під час наркозу, спортивних вправ, хвороб, визначити реакцію організму на отрути, зворушні роботи, різні роди праці і т. інш. і т. інш. Новий прилад став обов'язковим приладом у всякому медичному й спортивному кабінеті.

Оповідання **В СУТІНКАХ** Івана Багряного

СТРАТОР цукроварні, присадкуватий Ігнат Соломонович і зав-політосвітою заводського комсомольця, чубатий Андрій, приїхали в нове підшефне село лекції. Одна мусіла бути по агрономії, друга — по становащому, — обидві з діяпозитивами. Біля хати-читальні спинилась на всім скаку пара хлопців, спускалось в рожеватий туман над далекими сільськими хатами. З брочки злізли заплінені замок біля запертих дверей, обійшли кругом, постяжи нерішуче. — Хлопчик! — хлопчик сидів і порпавсь в пилу, як горобець, — на дощ куряву збив?.. Піди та поклич читальнею, або кого з сільради, та ху- підсмикнув штанці і стрімголов залопотав через город. —

Ігнат взяв карбітовий чарівний лихтар, коробки з діяпозитивами і розставив все на ганку.

— Ігнате Соломоновичу, озброїтесь терпін-

— Андрюша, озброїтесь, як що хвате..

Соломонович тільки вчора видужав, десь розлилася була жовч, а від того ще й його стомлених очей по кутках трохи зморено розіслав брезентовий плащ на горілиць. Флегматичний зроду, умів він завжди, і зараз ось почекає хвилину на брочку і чкурне назад. А поки що уста- вив в хаті хмелю над ганком, довгий ніс ніздрями як крилами і заспокоївсь. —

— І чекаю.

І розтягнувся на шпориші і мовчки розгля-

— А завтра, сьогодні неділя і людей мусить бути

— Завітайтесь... А от, як їх зібрать.

— Ірунда, зберемо, ось прийде завхач.

— Ігнате Соломонович ловив мух, — иш,

контрреволюції, ти жигать, ось тобі... — ловив, а

було лінки і він пускав назад.

— Ігнате Соломоновичу, над дерев'яною наново побі-

ривкою з писком крутились щурі.

— Кілька хвилин.

— Згодом з гарбузів вилетіла юрба хлоп'ят, —

— нема...

— Та, кого нема.

— Звідуючого нема, ми пішли, а він поїхав до міста ще

— А сільрада заперта..

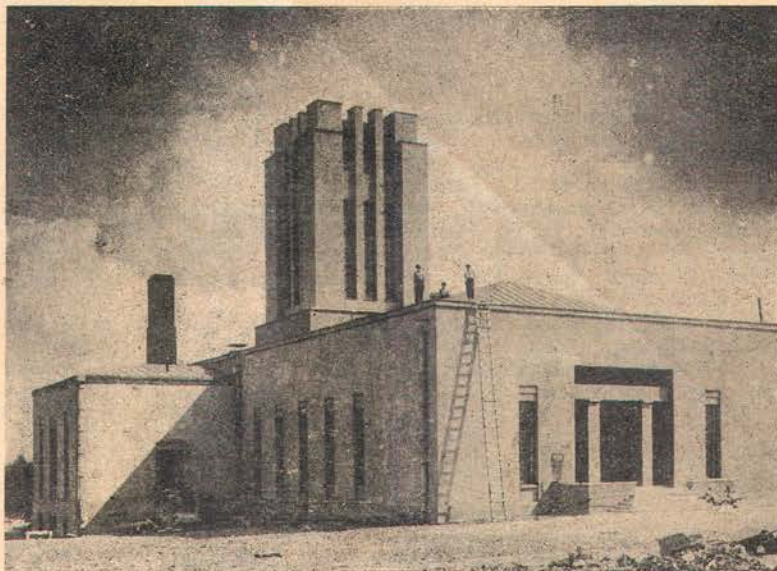
— Гм... Ігнат Соломонович, чуєш? І що ми будем робить?

— Хе-хе.. Хлопці, а як у вас збирають людей? Ну на збори, на сходку чи що?

— Хлопці терлись і не знали як у них збирають людей.

— Ну, як от у вас, наприклад, лекція, чи що там, ну мі тинг?..

— А хто зна..

Збудовано крематорій в Москві. Закінчується робота в середині. Кре- маторій поділено на кілька залів. У двох — будуть зберігатись урни з попілом. Велику залу відведено для проводів покійника

— От їй бо, та бувають же у вас збори..

Ігнат Соломонович аж упрів, а хлопці все таки не знали, як у їх збирають людей.

— От їй бо, та ніде нікого з дорослих... Де хоч ваші люде?

Тут хлопці знали і кинулись на перебіг: —

— Всі на полі... жива... ну так сьогодні ж неліля, треба...

— Треба... А культуру не треба. Андрію, хіба ми дурно

приїхали, скликать.

— Звісно, скликать, — і гарячий Андрій кинувсь був вперед

та спинивсь і почув потилицю — куди? Сільрада замкнена.

От закавіка. На ганку черідкою виставились лихтар

та коробки з діяпозитивами, — оглянув їх і сів бес-

порядний.

На щастя підвернувся вертлявий хлопчисько. І

бувають же такі разбитні діти.

— Дядю, у нас як на збори, так дзвонять..

Дзвоном скликають..

— Аааа... Андрію, чуєш? Роскопать.

— Правильно, веди до дзвонаря.

— До дзвонаря... до дзвонаря..

І ціла валка дівчорі, з Андрієм посередині,

зникла в хмарі збитого пилу, як череда.

Ігнат Соломонович умотивився і терпляче ждав

на ефект.

* * *

Поки Андрій гукав у двері сторожки, пронири- ливі, запобігливі хлоп'ята відхилили незамкнені чо- мусь важкі двері на дзвіницю і вже ганяли по бан- тинах горобців.

Старий дзвонар, він же й сторож, зрештою виліз. Був це кривий ченець Павлін. Як почув, чого від нього хочуть, замотав злякано головою в дріб- неньких кісках, продираючи заспані очі і шмар- каючи сизим носом.

— Як? Та то ж гвалт.. Що, Ви?..

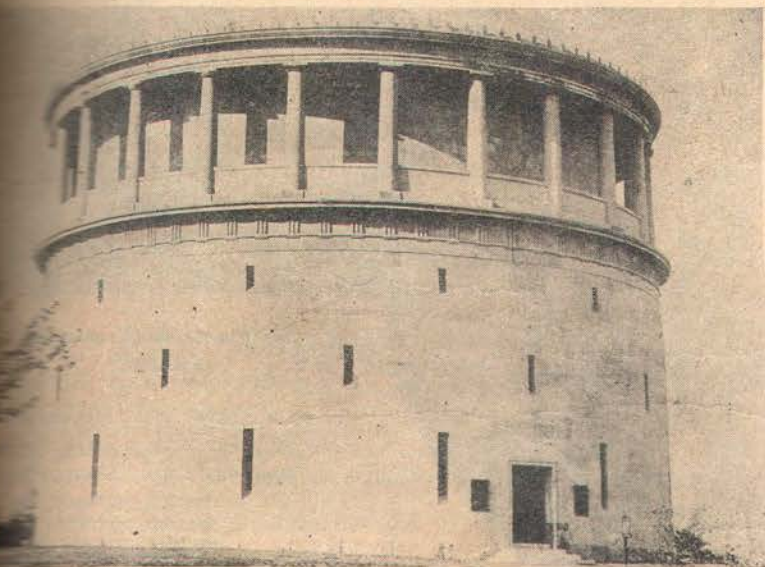
Андрій вибачливо розводив руками.

Раптом дзвонар, як ошпарений, рвонує до

дзвіниці. — зобачив хлопців.

— Що? Що ви робите, суккини сини? Що ви

робите? Прррибію.

Бостонський резервуар цей збудовано в Америці (шт. Масачузет), мі- він 1,995,000 галлонів води. Башта заввишки — 80 футів. Резервуар постачав воду для трьох міст — Арлінгтон, Бельмонт і Лексінгтон

І за хвилю його милиця та лайка стугоніли по сходах. Хлопці метнулись аж на самий верх.

Андрій вибіг з огради, став на вигоні перед церквою, задрав голову і стежив за okazaєю.

Там заверещало несвоїм голосом,—одного насів, значить. Двоє з'явилися і перелякано забігали, як миші, аж зверху на помості, плутались у віжках під дзвонами.

Один побачив внизу Андрія, згадав, чого зліз, схопив віжку від найбільшого дзвону, що в нього дзвонять раз на рік і то на велике свято, розгойдав і... Раптом, як на великдень, в розгоч в найбільший дзвін:--

— Бов.

Надвечірню тишу тіпонуло за петельки...

— Боввв—як з гармати.

* * *

Ігнат Соломонович здригнув, коли вдзвонив дзвін, а коли вглядів, як летіли ошалілі громадяне села Бобріку—на подрабках, охляп на конях, а, крім вершника з люшнею, ще був або хомут перекручений догори розмотаною супонено, або сідьолка збоку,—як мчали на возах і пішки, старі й малі, баби й діди, покинувши печене й варене, з дому й з поля. Один промчав з косяю й з мантачкою замиденим конем, на коні були варитники і не було обротьки, вчепившись в холку.

Коли побачив...

Ігнат Соломонович скочив на бричку, шарпнув коней і замить мов у воду ринув.

На ганку рядочком лишилися—каф'їтовий лихтар і коробки в діяпозитивами.

* * *

— Держі-і-іть!.. злодія держіть!..

— Бий його—морду бий!..

Андрій стояв серед вигону біля стовпа і спокійно спостерігав баталію. Дивно, на кого вони так напірають. Вже й націю опреділили. Дивувався, доки не зрозумів, що вся ота стихія суне на нього, а зрозумів,—в середині щось йокнуло і зашміло.

Кремезний багатій Сміян налетів конем і, риквючи, замахнувся на всю душу люшнею, мов булавою, Андрій відхилився, ззаду зтось підтримав видами, але не проколов,—люшня вдарила об стовп і розлетілась в щепки.

— Стій! (це Андрій).

— Ага, кричиш!..

— Сюди його... самосуд йому!

Андрій спочатку храбрився, та, побачивши, що не переливки, ростерявся:—

Товариші... Громадяне.

— Що він там шабаршить, в харю!..

— Би-и-и, іі-іх!..

Сміян налітав, мов кібець.

— Підожли, Сміяне, не вітче, до розправи його треба, а потім і в піку!..

Дзвона Павлін плигав на милиці і, запінений, повідав про „бандитський наскок“. Обуренню не було меж.

— Як ми на полі, а нас гвалтувагь, а погім грабуй!.. Так бий же його, бий!

— Стій, не напірай, слова просить.

— Товариші, та дайте ж слова,—зринув зрештою Андрійв голос, що серед юрби, мов серед ярмарку, разом до сільради.

— Нікоторого слова.

— Дать слово?

— Не треба!..

— Говори!..

Сміян придививсь до Андрія і... пізнав.—Ага, злість перевернула печінки. Давно то було,—я ж гадаю!

Наперли на сільраду. Сільрада зачинена. Кля опинивсь на ганку і глянув навколо, комашки ползали по шкурою:—весь величезний вигін геть чисто запружений і ще йдуть, біжать з усіх заулків, захекавшись.

А на дворі сутеніє.

Прибіг переляканий секретар (як з неба впав) Андрія і більше перелякався.

Андрій почав був говорити, розспалюючись і зводячи дучи в ролію, як на мітингу. Юрба зашикала, притиша не втрималась, раптом лопнула і счинивсь знов уже утровний, лемент. Полетіло каміння, зосім блискавками ривсь і розбив шибку кійок!..

Секретар хапливо відімкнув двері і пхнув туди бідняга влетів навзник.

— Не напірай!.. товариші!.. стой!

— Пусти-и!

І секретар не стримав,—ціла юрба ввалилась слідом.

Мусульманські прочани в Одесі

Лише цього літа відновлено знову рейси наших пароплавів, що перевозять мусульман у Одесу з Сходу—переважно з Одеського Сходу. На фотозображенні вгорі: типи мусульман. Вони готують їжу.

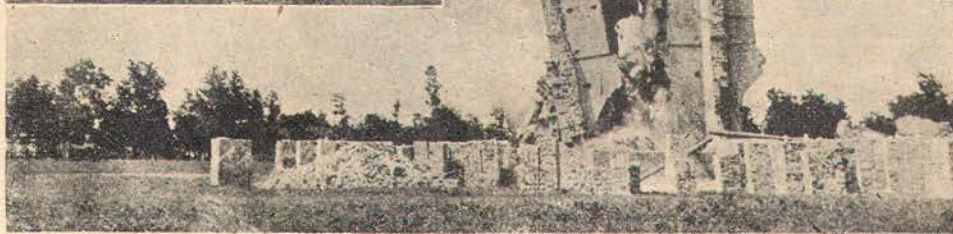

З цієї церкви вибрано по-над мільон штук цілої цегли. Трулящі Криловської станиці зрозуміли, що замість запаморочення людей релігійною отрутою, можна відбудувати своє господарство і мати з цього практичні вигоди для робітників та селян своєї станиці. На фото ліворуч: Момент падіння стіни. Праворуч: Падає дзвіниця.

за будівництво. Мешканці станиці Кубанської округи розібрали недобудовану цеглу збудувати млина та електростанцію. Стіни будівлі валили.

* * *

Відзначі в сільраді засідав дивний „трибунал“—кілька хвилин, що вдерлись на чолі з Сміяном і вузлом секретар сільради. З „начальства“, як на гріх, сидять мовчки. Група з Сміяном, важко дихаючи, на свою жертву,—зудить в руках. Секретар знає комодьця, заповтосвітою, але в чому тут річ?.. Тиша.

Волохаті тіні колишуться по стінах, по стелі. Двері шумить як море юрба і гупає в двері. У вікна десятки пар очей.

Сидить окремо на столі і демонстративно дригає з самого душа не на місці.

— Телефон є?

— Ні? Я тобі нателефоню, я тобі... Сміян схопився, почався. Верховодить Сміян.

Не знаючи в чому суть, секретар почина вигорати Андрія. В'яже незграбно мову в узли. Се й те... це гарномсомолець...

— Гарномсомолець... тим гірше для нього:—бандит він, перебив і спокійно почав розповідати в чому...

— Що-ж ти брешеш, сучий син, ану дзвонаря сюди, дзвонаря.

Героя вечера, дзвонаря. А на дворі юрба шумить, виставить двері.

Манаших доводів кривого Павліна та проти аргументів скріплених матом і грюком кулака об стіду, всякі безсилі. Та Андрій і не виправдувався. Ушніпивсь з поглядом у Сміяна.

— Про це „креса“ запам'ятав... Ага,—20-й рік... роз- як... Угу-у...

Андрій не виправдувався, бо добре знав, що не сьогоднішній випадок лише зачіпка. Так так... де там... коли він з братвою тут розкулачував... як пройшло, а пізнав Сміян. О, хіба він коли за- Хіба вмере...

Андрія щось питали, але він не чув, втягнувшись в спогади.

...О, ніколи вони не забудуть цього...

Ніби стверджуючи останнє, Сміян грізно наблизивсь і взяв за петельки,—

— Ну?

— Не руш!

— Нна... важка груба долоня вдарила в лице. Андрій рвнувся, напруживсь як кішка для скоку, але враз руки опали мов віжки, засунув їх глибоко в кешені. Бачив своє безсиля і кипів. Одступив крок до дверей.

— Пустить... пустить мене до людей...

Сміян і другий загородили дорогу. Андрій налазив, тримаючи руки в кешенях,—

— Геть...

— А... ти револьвер... викинь!

Андрій не виймав рук з порожніх кешень.

— Пустити... він був готовий на все.

Сміян намацав ззаду стілець і скрипнув зубами...

— Викинь... викинь!

— Геть!..

Розмахнув, Сміян...

Раптом погас каганець. Заметушилися. З надвору хтось вибивав шибки.

* * *

Коли засвітили каганець, Андрія і секретаря сільради не було і всі двері замкнені.

Сміян і його приятелі замкнули в собі гнів. Резолюція була коротка:

— Пиймать гада.

На дворі Сміян лютував:

— Хто в нас пале... хто в нас краде... хто коней веде... Сліпе, глухе обурення ствердило правоту його слів.

— Він не втіче, він не втіче, ми йому...—нахвалялись п'яні Евлампієнки, діти „порядного“ батька, шибайголови,—ми на всіх вулицях... Гей, хлопці, зібрати кагалу подібних собі і пішли.

Людам, особливо молоді, ради свята, не хотілось розходитися. Зішлись у балачках та з кумою, той з сватом. Гвалт помалу утих. Пообідали канави та колодки. Дівчата лузають насіння

— Розходьсь, розходьсь... представлення не буде, не буде,— жартував веселий чередник Микита.

— Е, дядьку Микито, вже було...

— Оттак... з вашою чередою, як я через неї та приставленіе прогавив...

Жарти, сміх. Росходились. Лишалась молодь.

* * *

Андрій, крадучись, добрався кущами з секретарем сільради до нього додому. Секретаря звали Никанором. Раніш він був слюсарем на Цукроварні.

Коли погасло світло, а погасло не само, Никанор мерщій відімкнув двері в другу кімнату, шепнув Андрійові і вони зникли. Пробралась через другий вихід у садок, потім кущами і ось вони тут, дома.

— Ну, Андрій, або пан або пропав.—Никанор в п'ятмі дїстав запилену карабінку, обойму патронів, мисливську рушницю,—вибирай, заряжай.

Велетенська демонстрація протесту проти страти Сакко й Ванцеті в Берліні

В самого руки трусились.

Роскуражена перелякана дружина Никанорова схопилася, засвітила лампу і вкрутила—світ ледве блимав. Сама сіла на ліжкові, біла як крейда, в самій полотняній сорочці.

Зарядили хлопці і довго прислухались до найменшого руху.

Тиша, аж дзвенить. Андрія розібрав сміх, стало чудно.

— Чого, ти?

— Хха, яка це все кумедія, мов у театрі... Ет, дурниця. Знаєш, Никаноре, я піду: вони вже давно мабуть розійшлися. Щось рипнуло, принишкли.

Стукнуло нерішуче в вікно. Жінка мерщій погасила світло.

Тиша. Опять стук.

— Хто?

— Я.

— Та я, Ларин...

— А, Иван, ти... Зараз.

Відкрив. Засвітили світ. Ввійшов стрівожений Ларин, комсомолець, товариш Андрій: необтесаний, але щирий.

— Ти тут, хох-хо... а я думав—капут. Там, брат, на тебе засіди всюди. Потім спохвативсь:

— А знаєш, за мною здається весь час слідили, Евлампієчки з оравою.

Під вікнами зашелестіло. Никанор абентеживсь:—гаси.

Тиша, Хвилина, дві... Ніде нічого. Андрій не витримав, незручно за Никанорову сім'ю,

— А, ну його к чорту, ждять отак ніби курка з яйцем підю; та й тобі, Никаноре, безпечніш буде, а у тебе ж дитина... Та й взагалі це дурниця, ну хто посміє. Я Никанор пробував перечити, але й самому здавалося краще.

Пішли. Ларин провздив.

* * *

За левадами на краю села Андрій простився з Іваном, сміялися трохи з okazji і розійшлись. Андрій пішов шлях до млинів.

Ніч ні темна, ні видна. Місяць червоний і зловонний, тільки не сходив із-за далекого лісу. З річки вихвався холоднуватий вітер. Чорні млини порозставали по обидві руки і стояли трійцею обабіч дороги.

Андрій ішов колюю, збиваючи припаду пилюку, і сів за курявою. Інколи озирався на бік, не з тривоги, а з цікавості. Тривога уляглась, коли залишив останній перелаз. Ішов, пережите за день про себе. Зразу, опинившись за селом, стало так ніби спав стопудовий камінь. Тепер хотілося кричати, всі груди і побігти по сонній пилюці.

Коли минав млин, озирнувся. Щось впало важке і зразу ж з реготом насіли.

Зразу гряд бовкнув, потім кудись утік, ноги,—далі нічого не урвалась. Пекуча земля, кола і морок,

...Липкий і морок.

* * *

Ранком Ігнат Соломонович протягався в ліжку, ся з учорашньої нічці, як він безсоромно...

— Хе-хе... Ну і вступив, ледва не несли. От номер... ром людям показав то-б... хе-хе.

Ігнат Соломонович явся і нетерпачливо Андрія. Андрій нього кожного більше сьогодні після такого вчорашнього думку, називав „кавуса“.

— А, лихтаря забув... оттакої,—тільки тепер дійсно, лихтар так і лишився на ганку.

— Туди к бісу, треба когось посилати. Знову Хоча, от дурень я, Андрій же там...

Задзвонив телефон...

— Так... Я... Що?.. що?.. що?..

Брови Ігната Соломоновича підскочили вгору, силась, друга, що тримав нею широкі кальсоні, певний рух.

Втерав всяку рівновагу...

Не дослухав і кинувся мерщій одягатись.

* * *

Коли Ігнат Соломонович з'явився в лікарню, А що привезений, лежав нерухомо...

Ні лица на ньому, ні вигляду...

Без всяких ознак життя.

Метушився лікар, метушилися сестри з шкляними чимсь.

Ніяк не міг збагнути всього, що сталося... Потім і подзвонив:

— Дайте міліцію...

А потім ще дав розпорядження на конюшню, забрати карбітовий чарівний лихтар та діапозитив.

РАДЯНСЬКІ ФУТБО- ЛИСТИ ЗА КОРДОНОМ

Відео Штейнгольда

РАДЯНСЬКОЮ зацікавле-
на спостерігати Захід за
радянської фізкульту-
ри наших фізкультур-
них виступів, що перетво-
рює в переможні триум-
фи, змусили навіть
вони поставити поряд з
спортивними виступами
в світі.
Після повернення з та-
кої подорожі збір-
на команда СРСР,
яка входить від
кращих футболістів:
Фомін В., При-
рада (Латвія) та Штраубе
радянські футболісти
Латвію

Перед футбольним матчем у Гамбурзі

Через два дні збірна СРСР зу-
стрілась з цією ж самою збірною
Австрії в реваншному матчі і роз-
била її з рахунком 6:1.

Треба відзначити надзвичайно
дружнє ставлення німців до радян-
ських футболістів.

По всіх містах Німеччини, що їх
вони відвідали, збірну СРСР зустрі-
чали надзвичайно урочисто. Кожний
матч відвідувало пересічно до 35 тис.
глядачів.

Вже на зворотному шляху до
СРСР радянські футболісти провели
в Ризі два матчі зі збірною Латвії.

Ван зоріт Ляйпцигу

в кращими командами
Латвії та Австрії ще біль-
шого досягнення Радянсько-
ї фізкультури.

футбольна гра наших фут-
болістів в Ляйпцигу зі збір-
ною Австрії. Весь матч пройшов
в великій перевазі збірної
СРСР з рахунком 8:2.
Вже ж сама збірна Ні-
меччини реванш в Гамбурзі і зно-
ву збірній СРСР 4:1.

за одним почалися пе-
ремоги збірної СРСР футбольні
матчі з німцями: в Бремені радянські футбо-
лісти збірну північної Ні-
меччини з рахунком 8:2. В Дрездені
радянські футболісти -- 3:0, в Хем-
бурзі -- 8:0, в Мангаймі --
12:2. Знову в Бремені
радянські футболісти -- 5:1, в Берліні збірну

матчі зі збірною Австрії
визнала поразки з рахун-
ком 1:2. Причина поразки полягає
в тому, що перед матчем, що відбувся в Дрездені Радян-
ські футболісти приїхали на автомобілях з Ляйпцигу (150 верст)
були дуже стомлені. Та й не довго збірна Австрії
перемогою.

Т. Шпаковський забивав гол збірній Німеччини

Обидва матчі знову дали перемогу радянським футболістам
з рахунком 5:1 та 5:0.

Між іншим загальний рахунок всіх матчів за кордоном
71:15 на користь збірної СРСР.

НА ВУЛИЦІ

Нарис М. Волосевича

КОЖНОМУ своє. — Кожному свої погляди на зр чність, на комфорт. І своє власне ставлення до питання транспорту.

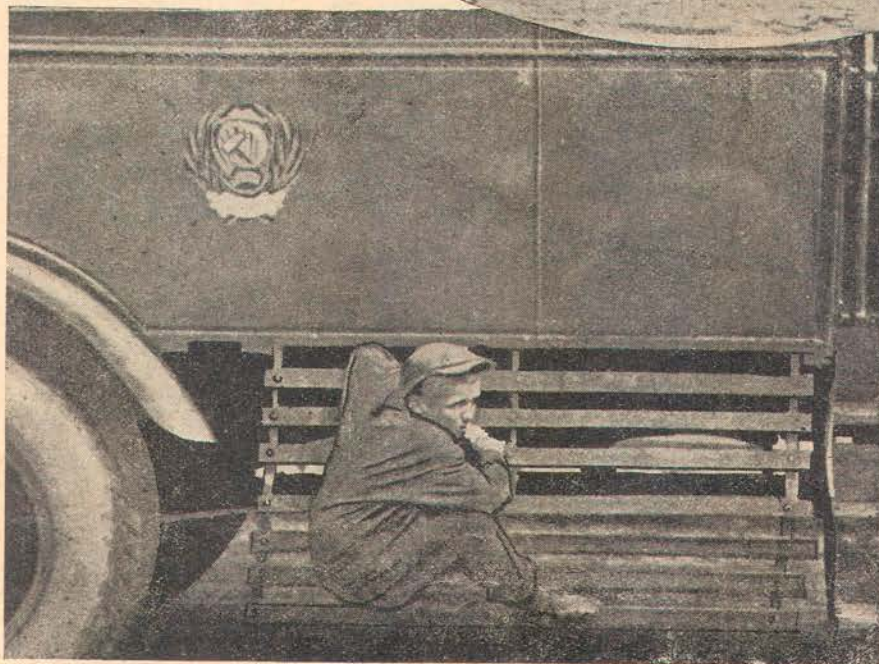
Школа, що ви надто солідні вже для того, щоб проїхатись, купаючись у куряві і... в задов денні, — під козубом Лайланда від майдану Розі Люксембург до парку.

Є риск. І навіть не аби який. І навіть великий. Міліціонер може вхнути, кондуктор шапку зітре. А шапка, хоч яка вона барахло — а йди но, виклянчуй:

— Дяльку, не буду, не буду більше, віддай, дяльку, шапку.

А то можна зірватися — та це ж жарти, не впервину!

За те преш собі на кубікові, брукові! — ні чорта тобі. Інша річ — на „ванькові“ їхати. Брунда одна, а не їада. Загавишся — а „ванько“ зсадив пасажира, заліз із козел, та тебе під козубом як протягне... Мук а одна, і ніякого тобі задоволення. Коли вже говорити за пляж, то... То до чого ж тут асфальт? По „толкових“ словниках стоїть, що пляж — це піскуватий

Мандрівка автобусом до парку

іхати
разом

чи дрібні
мінча
беріг.

А...
безто...
пляж...
ли...
місце...
жна...
та на...
випіка...
та в...
„ланд...
споз...
Відома...
Ось і...
зори...

Ач...
багати...
позі...
лося...
тро...
брон...
ло. З...

В літню спеку приємно прийняти душ

ється хлопець... Ну, чим не пляж? — вже не асфальтові, а звичайний піскуватий і навіть — трав'яний пляж. Довкола басейна фонтана розполяглися притульні.

Сонце, вода й повітря впливають на них, ляскають замусленими шматочками карт, дзвенькають мідяками та вигадками — чи не дуже вже безпечно чвалає по розі з базару навантажена продавчиня хазяйка. Крам продається лицем. Хлопець його не годиться.

Виставляються бублики на показ порох божий.

Білий „налив“, звичайно, запорозький не йде. На нього треба поплювати й потерти об коліно, доки не заблещить.

Ось свіжа холодна вода, та ніякого догляду не потр бує. Коли допече мандрицьке сонце — буде пити за милу душу. А мухи й соломка пливачуть, це не так.

Швидче, геть від небезпечної перепороки Поринайте голову вперед у вулицю бурчак. Лавіруйте, Бульте певні, що вас розчавлять, то відмовдати буде а не ви. Зате ви врятуєтесь від небезпечної перекупки.

Для зміцнення звязку з читачами і для допомоги створенню оповідання журнального типу, редакція журналу „Всесвіт“ оголошує конкурс на краще журнальне оповідання.

Умови конкурсу такі: 1) Письменники мусять надіслати свої твори не пізніше 1 жовтня 1927 р. На оповіданнях ставити напис „На конкурс“, підписувати девізом, а прізвище подавати в закритому конверті.

Розмір оповідання $1\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$ друкованого аркуша. Оповідання повинні бути передруковані на машинці, або чисто переписані на однім боці аркуша. Темою до оповідання можна брати нашу сучасність і минувшину, а також і фантастику, аби зміст відповідав сучасним ідеологічним вимогам.

2) Приймаються оповідання тільки написані українською мовою.

3) Конкурс провадиться так: Редакція одбирає з присланих на конкурс оповідань найкращі. Друкуються вони в порядку під номером, а потім, коли перейдуть через

журнал усі, читачам розсилається листівка, щоб читач написав, яке з оповідань йому найбільше до вподоби. Премії розподіляються за числом ухвальних відгуків на оповідання.

4) За всі видруковані оповідання автори одержують по 50 крб. гонорару.

5) Премії встановлено такі: Перша—250 крб., друга—125 і третя—75 крб.

6) Прізвища всіх авторів, що брали участь у конкурсі й чий оповідання було видруковано під №№, після скінчення конкурсу буде оголошено.

7) Твори авторів, чий творів не буде ухвалено на конкурс, але їх можна видрукувати у „Всесвіті“, можуть бути видруковані на загальних умовах за згодою авторів. Оповідання, не використані в журналі, буде знищено.

8) Прислані після 1 жовтня 1927 року оповідання перейдуть у портфель редакції в звичайному порядку, а в конкурсі участі не братимуть.

ЖЕНЩИНЫ, ХОЗЯЙКИ! МАТЕРИ, КУСТАРКИ!

СПЕШИТЕ ПОДПИСАТЬСЯ
на ВТОРОЕ ПОЛУГОДИЕ 1927 года
на ежемесячный домашне-хозяйственный
богато-иллюстрированный и модный

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“

В каждом номеру прилагается выкройки и контурные листы.

УСЛОВИЯ ПОДПИСКИ:

„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ на 6 мес.—5 р. 50 к., на 3 мес.—3 руб.
„ЖЕНСКИЙ ЖУРНАЛ“ с приложением „КУЛИНАРНОЙ
КНИГИ“ на 6 мес.—6 р. 30 к., на 3 мес.—3 р. 80 к.

Полугодовые подписчики получают, кроме того, БЕСПЛАТНУЮ
ПРЕМИЮ: 10 книжек „БИБЛИОТЕКИ ОГОНЕК“.

Переводы адресовать: МОСКВА 9, Тверской бульвар 26.

АКЦ. ИЗДАТ. О-ВУ „ОГОНЕК“.

Подписка принимается также по всех почтовых учреждениях СССР.

ИЗБАВИТЬСЯ!!

НАВСЕГДА от мозолей, бородавок и пота	МОМЕНТАЛЬНО от крыс, мышей, клопов, тараканов и др. паразитов
--	--

может каждый только „Продуктами Л. ГЛИКА“

№ 2. „ЭКСОЛЬ“ уничтожает мозоли и бородавки с корнем и безвозвратно	Р. 2—к.
№ 2. 4 „JAVOL“—радик. средство от пота	Р. 190к.
№ 2. 1 „КЛОПИН“—уничтожает клопов в 15 мин.	Р. 175к.
„КЛОПИН“—тройной размер	Р. 350к.
№ 2. 6 „Тараканон“—истребляет тараканов в сутки	Р. 2—к.
„ТАРАКАНОН“ двойной размер	Р. 3—к.
№ 2. 5 „КРЫСОМОР“—радикально истребляет крыс и мышей	Р. 250к.
№ 2. 7 „АНТИПАРАЗИТ“—идеал. средство от вшей и блох	Р. 150к.

указаны с упаковкой и нерезышкой. Качество продукции гарантировано
Заказы высылаются немедленно по получении их стоимости.
Москва, Мясницкая, Кривоколонный пер. И. Е. ТОЛЬЦ.

ВЫШЛА В СВЕТ
И ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖУ

КУЛИНАРНАЯ КНИГА

„НАША КУХНЯ“

Составлена применительно к современным условиям по новейшим данным в области питания К. С. МИКОНИ и А. Е. ГРЕЙБ под редакцией Е. М. ШВЕЦОВОЙ.

С ПРИЛОЖЕНИЕМ ТАБЛИЦ:

- 1) Состав пищевых продуктов
- 2) Важнейшие свойства витаминов
- 3) Сортировка мясной туши (с 3 схемами)

СВЫШЕ 500 РЕЦЕПТОВ КУШАНИЙ,
НАПИТКОВ, ЗАГОТОВОК И ПРОЧ.

Цена 1 руб. 50 коп.

Высылается также наложенным платежом.

ТРЕБОВАНИЯ АДРЕСОВАТЬ:

Москва 9, Тверской бульвар 25.

Акц. Изд. О-ву „ОГОНЕК“.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

**ЄДИНИЙ НА УКРАЇНІ ІЛЮСТРОВАНИЙ
≡ УНІВЕРСАЛЬНИЙ ТИЖНЕВИК ≡**

„ВСЕСВІТ“

Що-тижня: Українська, Всесоюзна, закордонна хроніка в ілюстраціях. В кожному номері по-над 60 ілюстрацій. Новини науки, техніки, мистецтва.

Оповідання і вірші кращих українських письменників та поетів, також переклади з найвідоміших закордонних авторів.

Обкладинки на дві, на три фарби.

„Всесвіт“ коштує на місяць—60 коп. На пів року—3 крб. 60 коп. На рік—7 крб. 20 коп.

Адрес редакції і головної контори: Харків, вул. Карла Лібкнехта 11.